

SARAH MORGENTHALER

Droomvakantie

Moose Springs 1

BAND 1

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440004

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna uitgevers, Amsterdam

© 2020 by Sarah Morgenthaler

Oorspronkelijke titel *The Tourist Attraction*

Vertaling Monique Eggermont

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Voor Kenney, mijn echtgenoot,
die me elke dag aan het lachen maakt.
Je bent een bron van vreugde.*

De Amerikaanse zeearend scheerde in lome kringetjes boven zijn hoofd tegen de achtergrond van dichtbeboste bergen in Alaska.

Het toeval wilde dat Graham Barnett die ochtend op weg naar zijn werk dezelfde zeearend had gezien. Hoog boven hen beiden schitterden de door de zon gekuste, besneeuwde toppen van het Chugach-gebergte, waar bomen wegvielen tegen het grijs en bruin van verweerde rotsen.

Graham had geen vrediger moment kunnen uitkiezen om te genieten van zijn woonplaats Moose Springs. Een moment om op de trap achter zijn restaurant te gaan zitten, even pauze te houden, en een slok frisdrank te nemen.

Tenminste, als vijf meter verderop niet een eland tegen zijn pick-up op had staan rijden.

‘Ulysses, jongen, dat probeer je elke dag.’ Met zijn ellebogen op zijn dijbenen keek hij toe hoe de elandstier met zijn gewicht van zeventienhonderd kilo zijn neus tegen het raam van Grahams misbruikte Dodge drukte en aan de lak snuffelde. Lange, natte draden elandenslijm smeerde hij uit over het glas dat nog sme-

rig was van zijn liefdesspel van de vorige dag.

‘Die wagen heeft gewoon niet zo’n zin in jou. Je moet het loslaten, man. Ga op zoek naar iets beters.’

Het kwam allemaal door de broodjes van Graham. Wat begrijpelijk was – Graham vond ze zelf ook lekker – maar Ulysses tilde ‘lekker’ naar een heel ander niveau.

Om de een of andere reden was de eland geobsedeerd door de geur van het verse brood dat Graham dagelijks bij de plaatselijke bakker haalde. Er was niet genoeg opslagruimte in de vrieskist van zijn restaurant om het voor een week op te slaan, brood was veel te duur om voor naar het stadje te rijden. Daardoor kwam het dat Grahams pick-uptruck altijd naar brood rook.

En de eland was er verzot op.

Ulysses wreef zijn zware lichaam tegen het portier aan de passagierskant, en schurkte er met zijn schouder tegen terwijl er diep uit zijn keel een waardierend gesnuif opklonk. De wagen was op die manier al twee deurgrepen kwijtgeraakt, en Graham had het allang opgegeven de spiegel aan de passagierskant te vervangen.

‘Wij moeten eerdaags een hartig woordje

met elkaar praten. Je weet toch ook wel hoe maf dit is?’

Terwijl Graham zijn glas frisdrank leegdronk, hoorde hij dat het lawaai in het restaurant toenam. Wie was er ooit op het geweldige idee gekomen om daar een jukebox neer te zetten? Dat vroeg er gewoon om dat de gasten nog langer bleven.

Toen hij opstond, draaide de eland zijn enorme kop zijn kant op. Graham bleef staan, deels uit gewoonte maar ook uit respect voor het gewei op de kop van het dier, met een spanwijdte van bijna twee meter. Ulysses keek hem even aan en ging toen weer door met het opvrijen van de Dodge. Als de lak door dit ritueel niet al zoveel te lijden had gehad, zou Graham in elkaar gekrompen zijn toen hij het gewei langs het plaatwerk hoorde schrapen.

Vanuit zijn ooghoek zag hij iets bewegen. Een stelletje kwam voorzichtig op Grahams pick-up af, met hun telefoon voor zich uit, terwijl ze opgewonden tegen elkaar fluisterden. Graham kreunde.

Op de een of andere manier was het de toeristen in het Moose Springs Resort ter ore gekomen dat ze, om een eland in het wild te kunnen zien, naar zijn kleine restaurant met

de nog kleinere parkeerplaats moesten gaan. Reden waarom Graham zijn wagen achter het gebouw parkeerde. Toch bleken de volhouders onder de toeristen Ulysses altijd te spotten.

‘Hé. Blijf staan.’ Graham schudde even met zijn hoofd toen de toeristen langzaam dichterbij kwamen en foto’s maakten.

Ze hadden in elk geval geen kinderen bij zich. Graham had al te vaak tussenbeide moeten komen als mensen probeerden hun kind op de rug van een wild beest te zetten. Er waren niet veel dingen die hem kwaad maakten, maar dít gedrag slaagde er altijd in om zijn bloeddruk torenhoog op te jagen.

‘Hij maakt je of dood of hij randt je aan,’ waarschuwde hij. ‘Hij is emotioneel gestoord.’

Ze hadden geen idee, en dat was precies waarom Moose Springs het hoogste aantal door elanden verwonde mensen kende van heel Alaska. Het was ook niet de schuld van de dieren. Maar als de eland die verzot was op Grahams wagen een dezer dagen iemand verwondde, zou er een opzichter van Natuurbescherming moeten komen om Ulysses ergens anders heen te brengen of af te maken.

De eland verdiende geen van beide.

‘Maak een foto van ons met hem.’ De ogen

van de vrouw waren groot van opwinding terwijl haar metgezel doorging met het maken van een eindeloze reeks selfies met een Ulysses die niets in de gaten had op de achtergrond.

‘Ik dacht het niet. Ulysses, wegwezen jij, adonis. Kom een andere dag maar terug.’

Graham klapte waarschuwend in zijn handen. De eland en hij kenden elkaar al een tijdje en hadden een akkoord gesloten. Graham zou hem niet met een schot hagel wegjagen als Ulysses zijn klanten niet vertrapte. De eland staarde Graham teleurgesteld aan, keek kwaad naar de vreemdelingen en liep toen nukkig weg.

Het stel maakte al even teleurgestelde geluidjes, maar Grahams sympathie lag bij de eland. De eindeloze toeristenstroom verpeste Grahams dag ook vaak.

Achter hem werd de muziek harder gezet. Iemand moest de volumeknop op de achterkant van de jukebox ontdekt hebben.

‘Ik ga naar binnen,’ zei Graham opgewekt tegen het stel terwijl hij zich omdraaide naar het restaurant. ‘Doe geen gekke dingen.’

Mensen die het stadje kwamen bezoeken, deden dat zelden. Dat ze het onbemande en stampvolle restaurant binnengingen, bewees

alleen al dat Grahams theorie klopte.

Toen Graham met de Tourist Trap begon, had hij het allemaal als een grap bedoeld. Hij had nooit voor zijn broodwinning hamburgers willen bakken, en al helemaal geen eigen restaurant willen hebben. Het enige wat hij wilde was gratis cheeseburgers eten achter de bar en kijken naar waar hij zin in had op de tv in de hoek. Dat, en een manier om zijn rekeningen te kunnen betalen zonder aan iemand verantwoording te hoeven afleggen.

Om de een of andere reden was ja-knikken niet iets wat in zijn DNA zat.

Helaas was 'ja' het antwoord dat hij tegenwoordig het meest gaf, gevolgd door de vraag of men er frites bij wilde. Toen hij van het sjofele pizzatentje vlak bij Moose Springs Resort een even sjofel restaurantje had gemaakt, ging hij ervan uit dat het een gelegenheid zou worden die alleen door inwoners van het stadje bezocht werd. Het laatste wat hij had verwacht was dat rijke toeristen de moeite zouden nemen om hierheen te gaan.

Met drie gerechten op het menu mocht het nauwelijks een restaurant heten. Graham had een vergunning voor bier en sterkedrank, maar hij weigerde iets te maken waarvoor hij

een blender of een diploma nodig had. Buiten hing zelfs geen uithangbord, er was alleen nog een flauwe afdruk te zien van een houten plaat waarop ooit met plastic letters 'pizza' had gestaan.

En toch kwamen ze hierheen, en ze vulden de Tourist Trap tot er niemand meer bij kon en ze in de rij moesten wachten omdat Graham weigerde personeel aan te nemen. Wat inhield dat hij zich elke dinsdag uit de naad werkte.

Voor alle duidelijkheid, Graham haatte dinsdagen. Ze bezorgden hem altijd meer problemen dan ze waard waren.

Tot zijn verdediging moet worden vermeld dat er maar een paar mensen in de rij hadden gestaan toen hij buiten pauze hield. Graham had niet voorzien dat hij een volslagen onschuldige eland met romantische verlangens moest weggagen. Inmiddels stonden er drie keer zoveel klanten in een rij tot aan de voordeur. Met een diepe zucht van teleurstelling schrobde hij zijn handen schoon en nam hij zijn plek achter de bar in. De martelplek bevond zich ergens tussen de grill rechts en de frituurpan achter hem.

'Je had het schip verlaten.'

Vanaf zijn twijfelachtig veilige plek achter